



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 85/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. T., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou..., s. r. o., konajúcej prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. A. D., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co/337/2007, 24 Co/338/2007 z 25. marca 2009 v časti, v ktorej rozhodol o trovách konania, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť Ing. M. T. o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2009 doručená sťažnosť Ing. M. T. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 Co/337/2007, 24 Co/338/2007 z 25. marca 2009 (ďalej aj „namietaný rozsudok“), a to v časti, v ktorej bolo rozhodnuté o trovách konania.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že krajský súd (ako súd odvolací) namietaným rozsudkom rozhodol o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 C 130/2003-178 z 18. júna 2007, ako aj proti jeho uzneseniu č. k. 5 C 130/2003-189 zo 16. júla 2007 tak, že:

*„Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam medzi sťažovateľkou a odporcom P. Š., ... v časti:*

*- výšky náhrady zmenil tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke 17 025,- Eur do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku,*

*- a v časti zrušenia podielového spoluvlastníctva rozsudok potvrdil,*

*- v napadnutej časti o náhradu trov konania rozsudok zmenil tak, že navrhovateľka i odporca sú povinní zaplatiť náhradu trov konania štátu Okresnému súdu Senica každý po 88,64 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia,*

*- ďalej zaviazal navrhovateľku aj odporcu na zaplatenie trov štátu Krajskému súdu Trnava , každému po 22,35 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia,*

*- v časti o náhradu trov konania rozsudok zmenil tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania,*

*- žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. “*

Sťažnosť smeruje najmä proti výroku namietaného rozsudku, ktorým zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 5 C 130/2003-189 zo 16. júla 2007 v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania medzi sťažovateľkou (v procesnom postavení navrhovateľky) a odporcom tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania, ale aj proti ďalším výrokom týkajúcim sa náhrady trov konania. Sťažovateľka podrobne špecifikuje trovy konania, ktoré sú predmetom jej sťažnosti.

Sťažovateľka ďalej uvádza:

„K podaniu návrhu cestou Okresného súdu v Senici sťažovateľka pristúpila dňa 3. 9. 2003 po tom, čo nebola úspešná pri riešení spoluvlastníctva s odporcami dohodou k nehnuteľnosti, ktorá je vedená Správou katastra v S. na LV... a to parc. č. 1164/1 o výmere 490 m<sup>2</sup>, zast. plochy a nádvoria, parc. č. 1164/3 o výmere 401 m<sup>2</sup>, záhrady, a na parc. č. 1164/1 stojaceho rodinného domu..., ku ktorým mala spoluvlastnícky podiel 3/8-iny.

V čase podania návrhu boli na LV... vyznačené spoluvlastnícke podiely účastníkov v konaní č. 5 C/130/2003 nasledovné:

- navrhovateľka – sťažovateľka Ing. M. Š., ... podiel 3/8-iny,
- odporca v 1. r. J. Š., ... 1/8-ina,
- odporca v 2. r. P. Š., ... 3/8-iny,
- odporca v 3. r. V. Š., ... 1/8-ina.

Sporné spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnosti vznikli súrodencom v dôsledku dedičského konania po matke M. Š., ...

V deň smrti matky mali okrem sťažovateľky všetci odporcovia vyriešenú bytovú situáciu vlastnými rodinnými domami, resp. bytom, čo bolo v konaní aj preukázané.

Táto skutočnosť viedla sťažovateľku k uplatneniu práva na zrušenie spoluvlastníctva a prikázaním nehnuteľnosti do jej výlučného vlastníctva s povinnosťou vyplatiť odporcov v sume určenej znaleckým posudkom.

Až v súdnom konaní bolo preukázané, že odporcovia v 1. r. a v 3. r. svoje podiely previedli na odporcu v 2. r., ktorý sa tak stal vlastníkom 5/8-in, ktorý využil skutočnosť, že po nehode sa sťažovateľka podrobila kúpeľnej liečbe a tak sa prichýlil k výmene zámkov na dome a na vstupnej bráne, čím jej zabránil vstupu do domu a dvora, čo viedlo sťažovateľku k podaniu trestného oznámenia, ktorého kópia sa nachádza v spise.

Sťažovateľka bola nútená si hľadať podnájom najprv v B. a po uzavretí manželstva dňa 9. 7. 2005 riešila si bytovú otázku podnájmom v B.

Na základe týchto skutočností pristúpila sťažovateľka k rozhodnutiu zmeniť petit návrhu a to tak, aby súd nehnuteľnosť prikázal do vlastníctva odporcu s povinnosťou vyplatiť navrhovateľku primeranou náhradou vo výške určenej znaleckým posudkom, čím sa stal jej návrh spolu s protinávrhom odporcu v 2. r. doručeného súdu dňa 2. 2. 2004 v časti

*o prikázaní nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva odporcovi v 2. r. zhodným, nakoľko o prikázanie nehnuteľnosti do vlastníctva požiadal aj odporca v 2. r. svojim protinávrhom.“*

Poukazujúc na takto opísaný skutkový stav sťažovateľka zastáva názor, že jej všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu neboli zaručené jej označené práva. Podľa sťažovateľky v tomto prípade krajský súd nesprávne aplikoval § 142 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) pri rozhodovaní o trovách konania, či je v rozpore s jej právami, keďže v konaní preukázala, že iná možnosť na riešenie spoluvlastníckych práv ako právo domáhať sa súdom zrušenia spoluvlastníctva a jeho vyporiadania nebola aktuálna. Navyše tvrdí, že tento stav odporcovi plne vyhovoval, pretože celú nehnuteľnosť od roku 2003 neobmedzene sám užíval.

Sťažovateľka dospela k záveru, že bola v predmetnej právnej veci plne úspešná, pretože odporcovi bola uložená povinnosť zaplatiť jej primeranú náhradu, vyplateniu ktorej sa bránil, resp. bol ochotný vyplatiť iba sumu 156 000 Sk, čo nezodpovedalo výške primeranej náhrady. Vzhľadom na to sťažovateľka vyslovila názor, že v danom prípade bola dôvodná aplikácia § 142 ods. 1 OSP a krajský súd jej mal priznať náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci nemal úspech.

Sťažovateľka nesúhlasí s tou časťou odôvodnenia (na s. 7) namietaného rozsudku, v ktorom sa uvádza, že *„bol čiastočný úspech každého z účastníkov, bolo nevyhnutným každého z nich rovnakou mierou zaviazat' na náhradu trov konania, ktoré vznikli štátu“*, a upozorňuje aj na skutočnosť, že krajský súd opomenul rozhodnúť o trovách odvolacieho konania, ktoré boli zaplatené v sume 11 992 Sk.

S prihliadnutím na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

*„Základné právo sťažovateľky zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co/337/2007 a 24 Co /338/2007 zo dňa 25. 3. 2009 porušené bolo,*

*a preto Ústavný súd SR Rozsudok Krajského súdu Trnava v časti, ktorým rozhodol o trovách konania zrušuje a vec vracia na nové konanie a rozhodnutie. Sťažovateľke priznáva trovy právneho zastúpenia v sume 530,24 Eur, t. j. za dva právne úkony po 265,12 Euro, ktoré je povinný súd zaplatiť na účet právneho zástupcu do 3 dní od doručenia Ústavného nálezu.“*

## II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo podľa nej dôjsť nesprávnou aplikáciou § 142 OSP pri rozhodnutí o trovách konania a nedostatočným odôvodnením rozsudku krajského súdu sp. zn. 24 Co/337/2007, 24 Co/338/2007 z 25. marca 2009 v spojení s jeho výrokmi týkajúcimi sa náhrady trov konania. Základom sťažnosti proti označenému rozsudku krajského súdu je v podstate námietka nepreskúmateľnosti odôvodnenia namietaného rozsudku, ktorým krajský súd rozsudok okresného súdu č. k. 5 C 130/2003-178 z 18. júna 2007 ako jeho uznesenie č. k. 5 C 130/2003-189 zo 16. júla 2007 v napadnutej časti náhrady trov konania zmenil *„tak, že navrhovateľka (t. j. sťažovateľka, pozn.) i odporca (2) sú povinní zaplatiť náhradu trov konania štátu Okresnému súdu Senica každý po 88,64 Eur, do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia“*. Krajský súd v ďalšom bode výroku namietaného rozsudku uložil sťažovateľke i odporcovi povinnosť zaplatiť náhradu trov konania štátu, a to každému z účastníkov po 22,35 € do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. V treťom bode výroku rozhodol krajský súd tak, že *„uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania medzi navrhovateľkou a odporcom (2) mení tak, že žiadny z týchto účastníkov nemá právo na náhradu trov konania“*. Napokon v poslednom bode výroku namietaného rozsudku

rozhodol krajský súd tak, že „*žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania*“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. analogického práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, ak by tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/01), ale aj tým, ak by tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05).

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 224 ods. 1 OSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Práva na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy).

Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

Obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).

Ústavný súd posudzuje problematiku náhrady trov konania zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

V zásade je vo výlučnej právomoci všeobecných súdov posúdiť mieru úspechu strán podľa § 142 ods. 2 OSP (aplikovanom aj v okolnostiach daného prípadu) a na základe toho rozhodnúť o ich pomernom rozdelení alebo vyslovení, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Dôvodom na použitie uvedeného ustanovenia je, že účastník mal iba čiastočný úspech vo veci (IV. ÚS 182/09).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne, jasne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať a uplatňovať s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. rozsudok *Garcia Ruiz v. Španielsko* z 21. januára 1999, § 26) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Z citovaných článkov ústavy a dohovoru však nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (*mutatis mutandis* I. ÚS 56/01).

Z napadnutého rozsudku vyplýva, že ho krajský súd odôvodnil v časti týkajúcej sa náhrady trov konania takto:

„Čo sa týka náhrady trov konania včítane náhrady trov štátu, ktoré v konaní vznikli, odvolací súd zohľadnil skutočnosť, že obaja účastníci v priebehu konania svoje návrhu menili. Obaja sa od počiatku domáhali zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Navrhovateľka sa pôvodne domáhala, aby boli nehnuteľnosti prikázané do jej vlastníctva a aby bola zaviazaná vyplatiť odporcu podľa znaleckého posudku. Odporca sa domáhal, aby boli nehnuteľnosti prikázané jemu do výlučného vlastníctva a on aby bol zaviazaný vyplatiť navrhovateľku z celkovej hodnoty nehnuteľnosti 416.000,- Sk. Po zmene návrhu a vzájomného návrhu sa obaja naďalej domáhali zrušenia podielového spoluvlastníctva, obaja sa už zhodne domáhali prikázania nehnuteľností do výlučného vlastníctva odporcu (2), avšak navrhovateľka sa domáhala výplaty zo sumy 1.400.000,- Sk a odporca zo sumy 870.000,- Sk vychádzajúc zo znaleckého posudku podaného v prvostupňovom konaní. V odvolacom konaní potom navrhovateľka uspela v tom, že bolo zadané vypracovanie znaleckého posudku porovnávacou metódou. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že každý z účastníkov mal v konaní úspech len čiastočný, ktorý vzhľadom na predmet a okolnosti sporu nie je možné vyčísliť pomerom a rozhodnutím bol vyriešený vzťah oboch účastníkov, ktorí sa nedokázali vzájomne mimosúdne dohodnúť. Z uvedených dôvodov odvolací súd na rozhodnutie o náhrade trov konania aplikoval ust. § 142 ods. 2 O. s. p. V dôsledku toho bolo nevyhnutným v zmysle § 220 O. s. p. zmeniť uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania v napadnutej časti, ktorou bola navrhovateľke uložená povinnosť zaplatiť náhradu trov konania odporcovi (2) tak, že žiaden z týchto účastníkov na náhradu trov konania nemá právo.

Z rovnakých dôvodov s použitím § 142 ods. 2 s použitím ust. § 224 ods. 1 O. s. p. bolo obdobne rozhodnuté, že žiaden z týchto účastníkov nemá právo ani na náhradu trov odvolacieho konania.

Vychádzajúc zo záverov uvedených vyššie bolo nevyhnutným pristúpiť tiež k zmene rozhodnutia prvostupňového súdu o náhrade trov štátu, ktoré vznikli v prvostupňovom konaní. Keďže v zmysle § 148 ods. 1 O. s. p. štát má právo na náhradu trov konania proti účastníkom podľa výsledkov konania, pričom výsledkom podľa vyššie uvedeného bol čiastočný úspech každého z účastníkov, bolo nevyhnutným každého z nich rovnakou mierou

*zaviazať na náhradu trov konania, ktoré vznikli štátu s prihliadnutím na to, že u žiadneho z nich nebolo preukázané splnenie predpokladov pre oslobodenie od súdnych poplatkov.*

*Trovy štátu v prvostupňovom konaní na znalečnom predstavujú podľa obsahu spisu sumu spolu 11.341,- Sk (10.941 + 400), pričom navrhovateľka i odporca (2) uhradili preddavok na znalečné po 3.000,- Sk spolu 6.000,- Sk, v dôsledku čoho nezaplatenou zostala časť 5.341,- Sk, ktorej polovica predstavuje 2.670,50 Sk, resp. 88,64 Eur. S poukazom na uvedené odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa v preskúmanom rozsudku o náhrade trov konania štátu tak, že rovnako navrhovateľku ako i odporcu zaviazal zaplatiť trovy štátu vo výške 88,64 Eur Okresnému súdu Senica do troch dní od právoplatnosti rozsudku.*

*Obdobne odvolací súd pristúpil i k rozhodnutiu o náhrade trov konania štátu, ktoré vznikli v odvolacom konaní na znalečnom. V zmysle uznesenia odvolacieho súdu č. k. 24 Co/337, 338/2007-551 zo dňa 17. 3. 2009 bolo znalcovi Ing. J. K. priznané znalečné vo výške 376,65 Eur. Uznesením, ktorým bol znalec pribratý do konania, bola každému z účastníkov uložená povinnosť zložiť preddavok na znalečné po 5.000,- Sk. Navrhovateľka tento preddavok nezložila a je predmetom vymáhania. Odporca tento preddavok zložil. Zostal tak neuhradený zbytok znalečného v sume 44,70 Eur. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené argumentáciu zaviazal každého z účastníkov odvolacieho konania zaplatiť trovy konania štátu na účet Krajského súdu v Trnave po 22,35 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“*

Toto odôvodnenie krajského súdu vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za odporujúce citovaným článkom ústavy a dohovoru. Pokiaľ § 157 ods. 2 OSP ustanovuje aj „stručnosť“ odôvodnenia, týka sa to predovšetkým odôvodnenia o trovách konania. Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie o trovách konania treba posudzovať v kontexte celého rozhodnutia (I. ÚS 230/04). Ak krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia akcentoval najmä to, že podľa záverov, ku ktorým došiel, nemožno zo strany žiadneho z účastníkov konania hovoriť o prevažnom úspechu vo veci, ale iba o úspechu čiastočnom, považuje ústavný súd takéto odôvodnenie namietaného rozsudku za ústavne udržateľné a akceptovateľné.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto odôvodnenia. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu interpretácia § 142 ods. 2 OSP a jeho odôvodnenie krajským súdom v danej veci takéto nedostatky nevykazuje a nevyžaduje ústavno-súdnu korekciu.

K tomu treba dodať, že vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon v zásade nie je chrániť občana pred skutkovými a právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Pokiaľ sťažovateľka namieta, že krajský súd opomenul rozhodnúť v danej veci o trovách odvolacieho konania, ktoré boli zaplatené v sume 11 992 Sk, ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľka mohla v spojitosti s tým využiť postup ustanovený v druhej vete § 166 ods. 1 OSP, podľa ktorého ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania, o trovách konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže účastník do pätnástich dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu. Z vyžiadaného súvisiaceho spisu okresného súd však nevyplýva, že by sťažovateľka túto možnosť využila a podala ešte pred doručením namietaného rozsudku krajského súdu (na vyhlásení ktorého bola osobne prítomná a rovnako aj jej právna zástupkyňa), teda predtým, ako nadobudol právoplatnosť, návrh na jeho doplnenie. Nevyužitie tejto možnosti nemožno nahrádzať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, a preto je táto námietka sťažovateľky neprípustná (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd preto konštatoval, že v okolnostiach daného prípadu nezistil priamu súvislosť medzi odôvodnením rozsudku krajského súdu sp. zn. 24 Co/337/2007, 24 Co/338/2007 z 25. marca 2009 v časti týkajúcej sa náhrady trov konania a namietaným

porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uplatnenými v jej sťažnosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2010